

Colleen Hoover

SVE TVOJE SAVRŠENO

Naslov
Sve tvoje savršeno

Autorica
Colleen Hoover

Naslov izvornika
All Your Perfects

Copyright © 2018 by Colleen Hoover
Copyright za hrvatsko izdanje © Naklada Neptun d.o.o., 2018.

ISBN izvornog izdanja: 978-1-5011-933-23

Nakladnik
Naklada Neptun d.o.o., Zagreb, studeni 2018.

Edicija
New Adult

Urednik
Damir Klemenčić

Prevoditeljica
Zrinka Budak

Lektorica
Vera Križanić

Oblikovanje naslovnice
Tomislav Klemenčić

DTP
Senior.hr

Tisak
Tiskara Zelina

ISBN 978-953-8126-16-1

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001006186.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ovog izdanja ne smije se reproducirati, pohraniti ili prenositi ni u kojem obliku bez prethodne suglasnosti vlasnika. Kršenje ovog pravila je kriminalna radnja i prekršitelji će biti prijavljeni nadležnim organima.

Colleen Hoover

Sve tvoje savršeno

S engleskog prevela
Zrinka Budak

*Knjigu posvećujem Heathu.
Danas te volim više nego bilo kojeg dana dosad.
Hvala ti što si onakav kakav doista jesi.*

poglavlje 1

prije

Vratar mi se nije osmjehnuo.

Ta me pomisao muči cijelim putem dizalom do Ethanovog kata. Otkad se Ethan uselio u ovu zgradu, Vincent mi je najdraži vratar. Uvijek mi se smiješi i neobavezno brblja sa mnom. Ali danas mi je samo otvorio vrata smrtno ozbiljnoga lica. Nije mi čak rekao ni: „*Zdravo, Quinn. Kako ti je bilo na putu?*”

No, valjda svi mi imamo loše dane.

Pogledam na mobitel i vidim da je već prošlo sedam sati. Ethan bi se trebao vratiti doma u osam pa imam dovoljno vremena iznenaditi ga večerom. I samom sobom. Vratila sam se dan ranije, ali sam odlučila da mu to neću reći. Toliko smo vremena proveli planirajući naše vjenčanje; prošli su tjedni otkad smo zajedno večerali kod kuće. Toliko je prošlo i otkad smo se zadnji put poševili.

Kad stignem do Ethanovog kata, zastanem čim izađem iz dizala. Neki čovjek korača simo-tamo po hodniku točno ispred Ethanovog stana. Napravi tri koraka, a zatim zastane i pogleda u vrata. Onda napravi još tri koraka u drugom smjeru i opet zastane. Promatram ga nadajući se da će otići, ali on nikako da ode. Samo hoda gore-dolje i zuri u Ethanova vrata. Mislim da nije neki od Ethanovih prijatelja. Prepoznala bih ga da jest.

Hodam prema Ethanovom stanu i nakašljem se. Čovjek se okrene prema meni i ja mahnem prema Ethanovim vratima kako bih mu dala do znanja da moram proći. Čovjek se odmakne i pusti me da prođem, a ja pazim da ga ne pogledam u oči. Tražim ključ od stana u torbici. Kad ga pronađem, on stane kraj mene i stavi ruku na vrata. „Spremate se ući unutra?”

Pogledam ga, a zatim vratim pogled na Ethanova vrata. *Zašto me to pita?* Srce mi počne ubrzano kucati na pomisao da sam sama u hodniku s nepoznatim tipom koji se pita kanim li upravo otvoriti vrata praznoga stana. *Zna li on da Ethan nije doma? Zna li on da sam sama?*

Opet se nakašljem i pokušam prikriti strah, iako čovjek izgleda bezopasno. No valjda se zlo zna zamaskirati pa se možda varam u procjeni. „Moj zaručnik živi ovdje. Unutra je”, slažem mu.

Čovjek žustro kima. „Aha. Unutra je on, unutra.” Stišće šake i potapša zid pokraj vrata. „Unutra u mojoj jebenoj curi.”

Nekoć sam pohađala tečaj samoobrane. Instruktor nas je naučio da gurnemo ključ među prste, tako da gleda prema van, pa ako vas netko napadne, možete ubosti napadača u oko. I zato to učinim, spremna na to da će ovaj psihopat koji stoji ispred mene svake sekunde napasti.

On glasno uzdahne, a ja si ne mogu pomoći da ne primijetim kako se zrak između nas ispunio mirisom cimeta. Kako li je to čudna pomisao u trenutku koji neposredno prethodi napadu na

mene. Kako bi to bio čudan prizor u policijskoj postaji kad bi mi doveli sumnjivce na identifikaciju. „*Ovaj, ne mogu se baš sjetiti kako je napadač bio odjeven, ali dah mu je jako lijepo mirisao. Po čajju s cimetom.*”

„Pogriješili ste stan”, kažem mu, nadajući se da će se lijepo pokupiti i otići bez rasprave.

On odmahne glavom. To su sitni brzi pokreti kojima mi poručuje da ne mogu biti u većoj zabludi nego što jesam, a da on ne može biti više u pravu nego što jest. „Ovo je taj stan. Sto posto sam siguran. Vozi li vaš zaručnik plavi Volvo?”

Dobro, izgleda da ovaj tip proganja Ethana. Usta su mi suha. Rado bih popila čašu vode.

„Visok je metar osamdeset? Crna kosa, nosi jaknu marke North Face, koja mu je prevelika?”

Pritisnem dlan na želudac. *Rado bih popila čašu votke.*

„Radi li vaš zaručnik za dr. Van Kempa?”

Sada ja odmahujem glavom. Ne samo da Ethan radi za dr. Van Kempa... njegov otac jest dr. Van Kemp. *Kako ovaj tip zna toliko mnogo o Ethanu?*

„Moja djevojka radi s njim”, kaže, pogledavši s gađenjem prema vratima stana. „Više nego radi s njim, očito.”

„Ethan ne bi...”

Prekine me taj zvuk. *Jebanje.*

Čujem kako netko zaziva Ethana tihim glasom. Barem je taj glas tih s ove strane vrata. Ethanova spavaća soba je na drugom kraju stana, što znači da ta osoba, tko god ona bila, nije baš tiha. Ona vrišti njegovo ime.

Dok je on jebe.

Istog časa se odmaknem od vrata. Od saznanja što se unutra događa zavrti mi se u glavi. Cijeli mi je svijet postao nestabilan. Moja prošlost, moja sadašnjost, moja budućnost – sve je to u ne-

kakvom vrtlogu nad kojim nemam nikakve kontrole. Čovjek me hvata za ruku i pridržava me da ne padnem. „Jeste li dobro?” Nasloni me na zid. „Žao mi je. Nisam to smio tako izlanuti.”

Otvaram usta, ali iz njih izlazi samo nesigurnost. „Jeste li... jeste li sigurni? Možda ti zvukovi ne dolaze iz Ethanovog stana. Možda je to par u susjednom stanu.”

„Da, bilo bi baš zgodno da se Ethanov susjed isto zove Ethan.”

Ova rečenica pršti sarkazmom, ali odmah mu vidim u očima da je požalio što je to rekao. Lijepo je od njega što ima sućuti za mene kad i on očito proživljava istu noćnu moru. „Pratio sam ih”, kaže. „Oni su oboje unutra. Moja djevojka i vaš... dečko.”

„Zaručnik”, ispravim ga.

Hodam do druge strane hodnika i naslanjam se na zid. A onda napokon skliznem na pod. Vjerojatno ne bih smjela sjediti na podu jer sam odjenula suknju. Ethan voli suknje, pa sam pomislila da bi bilo lijepo da odjenem suknju za njega, ali sada je želim skinuti i zavezati je oko njegova vrata pa ga zadaviti njome. Zurim u svoje cipele tako dugo da ni ne primjećujem da je čovjek sjeo kraj mene dok nije progovorio. „On vas očekuje?”

Odmahnem glavom. „Ne, došla sam ga iznenaditi. Bila sam na putu, sa sestrom.”

Kroz vrata se probije još jedan prigušeni vrisak. Čovjek kraj mene se trzne i pokrije uši. I ja pokrijem svoje. Sjedimo tako neko vrijeme. To činimo da se ti zvukovi ne probiju do naših ušiju dok nije gotovo. Neće to dugo trajati. Ethan ne može izdržati više od nekoliko minuta.

Nakon dvije minute kažem: „Mislim da su gotovi.” Čovjek miče ruke sa svojih ušiju i spušta ih na koljena. Ja rukama obgrlim svoja koljena i spustim bradu na njih. „Hoćemo li otvoriti vrata mojim ključem? Suočiti se s njima?”

„Ja ne mogu”, kaže. „Moram se prvo smiriti.”

Meni on djeluje prilično smireno. Većina muškaraca koje poznajem u ovom bi trenutku razvaljivala vrata.

Nisam sigurna da se uopće želim suočiti s Ethanom. Možda bih najradije otišla i pretvarala se da se posljednjih nekoliko minuta nije ni dogodilo. Mogla bih mu poslati poruku i reći mu da sam se ranije vratila, a on bi mi mogao reći da će ostati raditi dokasna i tako bih nastavila živjeti u blaženom neznanju.

Ili bih mogla jednostavno otići doma, spaliti sve njegove stvari, prodati svoju vjenčanicu i blokirati njegov broj.

Ne, moja majka to nikad ne bi dopustila.

O, Bože. Moja majka.

Zastenjem i čovjek kraj mene se istog trenutka ispravi. „Zar ćete se ispovraćati?”

Odmahnem glavom. „Ne. Ne znam.” Podignem glavu i naslonim je na zid. „Upravo sam shvatila kako će moja majka biti izvan sebe od bijesa.”

On se opusti kad shvati da ne stenjem zbog toga što me nešto boli, već zato što se užasavam reakcije svoje majke kad čuje da je vjenčanje otkazano. Jer je definitivno otkazano. Prestala sam brojati koliko je puta spomenula iznos depozita koji je platila da bi rezervirala mjesto za vjenčanje. „Znaš li koliko se ljudi želi vjenčati u Douglas Whimberly Plazi? Evelyn Bradbury se ondje vjenčala, Quinn. *Evelyn Bradbury!*”

Moja me majka voli uspoređivati s Evelyn Bradbury. Njezina je obitelj jedna od rijetkih u Greenwichu koja je uglednija od obitelji moga očuha pa zato, naravno, moja majka u svakoj prilici koristi Evelyn Bradbury kao primjer savršenstva visoke klase. Najradije bih smjesta poslala poruku majci u kojoj bi jednostavno pisalo:

Vjenčanje je otkazano i jebe mi se za Evelyn Bradbury.

„Kako se zovete?” pita me čovjek.

Pogledam ga i shvatim da ga sada prvi puti stvarno gledam. Ovo je možda jedan od najgorih trenutaka u njegovu životu, ali i kad se to uzme u obzir, on je izrazito zgodan. Izražajne tamno-smeđe oči savršeno odgovaraju njegovoj neobuzdanoj kosi. Snažna čeljust, koja se stalno trza od tihog bijesa još otkad sam izašla iz dizala. Pune usne, koje su stalno stisnute, stanje se svaki put kad pogleda prema onim vratima. Pitam se bi li njegove crte lica djelovale mekše da mu djevojka u ovom trenutku nije unutra s Ethanom.

Ima u njemu nekakve tuge. Ali ne one povezane s našom trenutnom situacijom. Radi se o nečem dubljem... nečem što se čini usađenim u njega. Upoznala sam ljude koji se smiješe očima, ali on se svojima mršti.

„Zgodniji ste od Ethana.” Moj ga komentar smete. Izraz lica mu je zbunjen jer misli da mu se nabacujem. A to je posljednja stvar na svijetu koja bi mi sada pala na pamet. „To nije bio kompliment. Samo činjenica.”

Slegne ramenima kao da mu je svejedno zašto sam to rekla.

„Samo hoću reći da ako ste vi zgodniji od Ethana, onda je vjerojatno i vaša djevojka zgodnija od mene. Ali to ne znači da me briga. A možda me i jest briga. *Ne bi me trebalo* biti briga, ali ne mogu si pomoći da se ne zapitam je li ona Ethanu privlačnija od mene. Pitam se je li to razlog zašto me vara. Vjerojatno. Žao mi je. Nemam običaj loše misliti o sebi, ali sad sam tako ljuta da iz nekog razloga ne mogu prestati brbljati.”

On neko vrijeme zuri u mene, razmišljajući o mom čudnom tijeku misli. „Sasha je ružna. Nemate se zbog čega brinuti.”

„Sasha?” Ponovim njezino ime s nevjericom naglašavajući slog *sha*. „*Sasha*. Sad mi je sve jasno.”

On se nasmije, a onda se ja nasmijem i to je stvarno nevjero-

jatno čudno. Smijem se kad bih trebala plakati. Zašto ne plačem?

„Ja sam Graham”, kaže i ispruži ruku.

„Quinn.”

Čak je i njegov smiješak tužan. Pitam se bi li njegov smiješak bio drukčiji pod drukčijim okolnostima.

„Rekao bih da mi je drago da sam te upoznao, Quinn, ali ovo je najgori trenutak u mom životu.”

To je jako tužna istina. „Također”, kažem, razočarano. „Iako mi je drago što sam te upoznala sada, a ne sljedećeg mjeseca, nakon vjenčanja. Sada barem neću potratiti bračne zavjete na njega.”

„Trebali ste se vjenčati sljedećeg mjeseca?” Graham skrene pogled. „Koji šupak”, kaže tiho.

„Jest, stvarno je šupak.” Dugo ja to već znam o Ethanu. On jest šupak. Pretenciozni. Ali dobar je prema meni. *Ili sam barem tako mislila.* Nagnem se opet naprijed i prijedem rukom po kosi. „Bože, ovo je užasno.”

Kao i uvijek, moja majka odabere savršen trenutak za slanje poruke. Izvadim mobitel i pogledam poruku.

Kušanje torte je pomaknuto na dva sata u subotu. Nemoj ručati prije toga. Dolazi li i Ethan?

Uzdahnem cijelim tijelom. Radovala sam se kušanju torte više nego bilo kojem dijelu organizacije vjenčanja. Pitam se mogu li do subote zatajiti svima da je vjenčanje otkazano.

Dizalo zazvoni i moja pozornost istog trenutka skrene s mobitela na vrata. Kad se otvore, osjetim kako mi se stvara knedl u grlu. Čvrsto stišćem šaku oko mobitela kad ugledam posudice s hranom. Dostavljač se uputi prema nama i moje srce snažno udara u ritmu njegovih koraka. *Baš mi lijepo trljaš sol na ranu, Ethane.*

„Kineska hrana? Ne mogu vjerovati!” Ustanem i pogledam dolje u Grahama koji još sjedi na podu i gleda u mene. Mahnem

rukom prema kineskoj hrani. „Ovo je moja fora, a ne njegova! Ja volim kinesku hranu nakon seksa!” Okrenem se prema dostavljaču koji se ukipio na mjestu, zuri u mene i pita se bi li nastavio prema vratima ili ne. „Dajte mi to!” Uzmem mu vrećice. On se uopće ne buni. Spustim se opet na pod s dvije vrećice kineske hrane i pregledavam sadržaj. Naljutim se kad vidim da je Ethan jednostavno naručio ono što ja uvijek naručujem. „Čak je naručio istu hranu! On hrani Sashu mojom kineskom hranom!”

Graham skoči na noge i izvadi novčanik iz džepa. Plati hranu, a jadni dostavljač žustro otvara vrata prema stubama, jer su puno bliže od vrata dizala, samo da što brže pobjegne odavde.

„Fino miriše”, kaže Graham. Opet sjedne i uzme posudu s piletinom i brokulom. Dodam mu vilicu i pustim ga da jede, iako mi je piletina s brokulom najdraža. No sada nije vrijeme za sebičnost. Otvaram posudu s mongolskim mesom i počnem jesti, iako uopće nisam gladna. Ali neka me vrag odnese ako dopustim da Sasha ili Ethan pojedu i zalogaj od ovoga. „Kurviši”, promrmljam.

„Kurviši bez hrane”, reče Graham. „Možda oboje crknu od gladi.”

Nasmiješim se.

Onda počnem jesti i pitam se koliko ću dugo sjediti ovdje u hodniku s ovim tipom. Ne želim biti ovdje kad se vrata otvore zato što ne želim vidjeti kako Sasha izgleda. Ali ne želim ni propustiti trenutak kad ona otvori vrata i nađe Grahama kako sjedi tu vani i jede njezinu kinesku hranu.

I tako čekam. I jedem. S Grahamom.

Nakon nekoliko minuta, on odloži svoju posudu i posegne u vrećicu iz koje izvadi dva kineska kolačića za sreću. Jedan doda meni, a svoj počne otvarati. Odlomi kolačić i odmota komadić papira, a zatim naglas pročita svoju sudbonosnu poruku. „Danas ćeš doživjeti velik poslovni uspjeh.” Nakon što je pročita, presavi-

je svoju poruku napola. „Odlično. Danas sam uzeo slobodan dan na poslu.”

„Glupi kolačić”, promrmljam.

Graham zgužva svoju poruku u malu kuglicu i baci je prema Ethanovim vratima. Ja razlomim svoj kolačić i izvadim poruku iz njega. „Obasjaš li svjetlom samo svoje mane, sve tvoje savršeno će potamnjeti.”

„Ta mi se sviđa”, kaže on.

Zgužvam poruku i bacim je prema vratima baš kao što je i on to učinio. „Ja sam gramatički čistunac. Trebalo bi pisati sve tvoje *savršenosti*.”

„Meni se baš zato i sviđa. Jedina riječ koju su pogrešno napisali je *savršeno*. Čista ironija.” On otpuže naprijed, uzme moju poruku, a zatim se povuče natrag prema zidu. Doda mi je. „Mislim da bi je trebala zadržati.”

Istog časa odmaknem njegovu ruku i poruku. „Ne želim podsjetnik na ovaj trenutak.”

On zamišljeno zuri u mene. „Da. Ni ja isto.”

Mislim da oboje postajemo sve nervozniji u iščekivanju da se vrata konačno otvore, pa samo oslušujemo njihove glasove i ništa ne govorimo. Graham čupka niti na trapericama na koljenu sve dok se kraj njega na podu skupi mala hrpica konca, a skoro ništa mu ne prekriva koljeno. Pokupim jednu nit i okrećem je prstima.

„Često smo igrali navečer tu neku igru riječima na laptopima”, kaže on. „Bio sam stvarno dobar u tome. Ja sam Sashi pokazao tu igru, ali ona bi me uvijek pobijedila. Baš svaki jebeni put.” On ispruži noge. Puno su duže od mojih. „Bio sam impresioniran sve dok nisam vidio na njezinom bankovnom izvodu da je potrošila osamsto dolara na tu igru. Kupovala je dodatna slova za pet dolara po komadu samo da bi me mogla pobijediti.”

Pokušavam zamisliti ovog tipa kako navečer igra igrice na svom laptopu, ali ne ide mi. On izgleda poput čovjeka koji čita romane i čisti svoj stan dvaput dnevno, uredno slaže svoje čarape a onda svu tu savršenost začini jutarnjim trčanjem po parku.

„Ethan ne zna promijeniti gumu na autu. Dvaput nam je pukla guma otkad smo zajedno i oba puta je morao pozvati vučnu službu.”

Graham malo odmahuje glavom, a onda kaže: „Ne tražim razloge da bih opravdao tog gada, ali to nije tako strašno. Mnogo muškaraca ne zna promijeniti gumu na autu.”

„Znam ja to. Ali to nije ni najstrašnije. Najstrašnije je to što ja *znam* promijeniti gumu. On mi jednostavno nije dao da to učinim, jer bi ga bilo užasno sram stajati kraj cure koja mu mijenja gumu.”

Ima još nečega u Grahamovom izrazu lica. Nečega što dosad nisam primijetila. Zabrinutost, možda? Gleda me smrtno ozbiljnim pogledom. „Quinn, *nemoj* mu ovo oprostiti.” Od njegovih riječi nešto me stisne u prsima. „Neću”, kažem mu s potpunom sigurnošću. „Ne želim ga natrag nakon ovoga. Stalno se pitam zašto ne plačem. Možda je to znak.”

Promatra me znakovitim pogledom, ali zatim se bore oko njegovih očiju malo spuste. „Plakat ćeš večeras. U krevetu. Tada najviše boli. Kad ostaneš sama.”

Odjednom mi nakon tog komentara sve postane teže. Ne želim se rasplakati, iako znam da će me svakog časa udariti. Upoznala sam Ethana čim sam krenula na fakultet i zajedno smo već četiri godine. To je mnogo za izgubiti u jednom času. I iako znam da je gotovo, ne želim se suočiti s njim. Samo želim otići i završiti s njim. Ne želim da mi treba nekakav čin čime ćemo obilježiti svršetak naše veze, čak ni objašnjenje, ali se bojim da će mi trebati i jedno i drugo kad ostanem sama večeras.

„Vjerojatno bismo se trebali testirati.”

Grahamove riječi i strah koji me obuzme nakon što ih je izrekao, odreže zvuk prigušena Ethanova glasa.

On hoda prema vratima. Okrenem se da pogledam vrata njegova stana, ali Graham mi dodirne lice i vrati moju pozornost na sebe.

„Quinn, najgore što sada možemo učiniti jest pokazati emocije. Nemoj se razbjesniti. Nemoj se rasplakati.”

Ugrizem se za usnu i kimnem, pokušavajući se obuzdati da ne vrištim na sve mile i nemile načine koje znam. „Dobro”, prošapćem, i upravo u tom trenutku vrata Ethanova stana počnu se otvarati.

Pokušavam ostati čvrsta kao Graham, ali od Ethanove nazočnosti, i njegova tijela koje će se nadviti nada mnom, postane mi mučno. Nijedno od nas ne gleda u vrata. Graham ne skida odlučan pogled s mene i ravnomjerno diše. Ne mogu ni zamisliti što će Ethan pomisliti za dvije sekunde kad otvori vrata. Isprva me neće prepoznati. Mislit će da smo mi dvoje nepoznatih ljudi koji sjede na podu u hodniku njegove zgrade.

„Quinn?”

Zatvorim oči kad čujem kako Ethan izgovara moje ime. Čujem kako je iskoračio iz svoga stana. Osjećam svoje srce sada na toliko mjesta, ali najviše ga osjećam u Grahamovim dlanovima na mojim obrazima. Ethan ponovi moje ime, ali to je više naredba da ga pogledam. Otvorim oči, ali i dalje sam usredotočena na Grahama.

Ethanova vrata se još šire otvore i neka djevojka šokirano dahne. *Sasha*. Graham zatrepće, držeći oči zatvorenima sekundu duže dok udiše zrak da bi se smirio. Kad ih otvori, *Sasha* progovori.

„Graham?”

„Sranje”, promrmlja Ethan.

Graham ih ne pogleda. I dalje gleda u mene. I kao da se i moj i njegov život upravo ne raspadaju, Graham mi mirno kaže: „Želiš li da te otpratim dolje?”

Kimnem.

„Grahame!” Sasha izgovori njegovo ime kao da ima pravo biti ljuta na njega zato što je ovdje.

I Graham i ja ustanemo. Nijedno od nas ne pogleda prema Ethanovom stanu. Graham me čvrsto drži za ruku dok me vodi prema dizalu.

Ona nam je za leđima, a zatim kraj nas dok čekamo dizalo. Stoji s druge strane Grahama i vuče ga za rukav. On još malo jače stisne moju ruku pa ja stisnem njegovu, dajući mu do znanja da ovo možemo učiniti tako da ne napravimo scenu. Samo ćemo ući u dizalo i otići.

Kad se vrata dizala otvore, Graham me propusti unutra, a zatim i on uđe. Ne ostavlja prostora za Sashu da uđe za nama. Blokira vrata pa smo prisiljeni gledati prema njima. U smjeru Sashe. On pritisne gumb za prizemlje i kad se vrata počnu zatvarati, konačno pogledam gore.

Primijetim dvije stvari.

1. Ethan više nije u hodniku i vrata njegova stana su zatvorena.
2. Sasha je puno ljepša od mene. Čak i kad plače.

Vrata dizala se zatvore i zatim se dugo, u tišini, vozimo do prizemlja. Graham mi ne pušta ruku i ne razgovaramo, ali ni ne plačemo. Hodamo tiho predvorjem. Kad stignemo do vrata, Vincent nam ih drži otvorenima. Gleda nas pogledom u kojem je jasno da nam se ispričava. Graham vadi novčanik i pruža Vincentu hrpu novčanica. „Hvala vam za broj stana”, kaže.

Vincent kima i uzima novac. Kad me pogleda, u očima mu

opet vidim samo ispriku. Zagrlim Vincenta jer ga vjerojatno više nikada neću vidjeti.

Kad Graham i ja izađemo van, samo stojimo na pločniku, potpuno umrtvljeni i zbunjeni. Pitam se izgleda li i njemu svijet drukčije jer meni svakako izgleda drukčije. Nebo, stabla, prolaznici na pločniku. Sve mi djeluje nekako jasnije nego prije no što sam ušla u Ethanovu zgradu.

„Želiš li da ti pozovem taksi?” konačno me pita.

„Vozim. Ovo je moj auto”, kažem i pokažem na drugu stranu ulice.

On opet baci pogled na zgradu. „Želim nestati odavde prije nego što ona stigne dolje.” Izgleda iskreno zabrinut, kao da se u ovom trenutku ne smije suočiti s njom.

Ali Sasha se barem trudi. Slijedila je Grahama cijelim putem do dizala, dok je Ethan samo ušetao u svoj stan i zatvorio vrata.

Graham me opet pogleda, ruku gurnutih u džepove jakne. Ovijem kaput čvrsto oko sebe. Nema se više što reći nego zbogom.

„Zbogom, Grahame.”

Njegov pogled je ravan, kao da on uopće nije ovdje. Uzma-kne jedan korak. Dva koraka. A zatim se okrene i počne hodati u suprotnom smjeru.

Pogledam opet u zgradu, upravo u trenutku kad Sasha izlazi kroz vrata. Vincent je iza nje, zuri u mene. Mahne mi, pa ja podignem ruku i mahnem njemu. Oboje znamo da je to zbogom, jer ja više nikada neću nogom kročiti u Ethanovu zgradu. Čak ni zbog onih nekoliko svojih stvari koje su u njegovom stanu. Radije bih da ih jednostavno baci nego da se opet suočim s njime.

Sasha gleda lijevo, a zatim desno, nadajući se da će ugledati Grahama. No ne ugleda ga. Ugleda samo mene pa se pitam zna li ona uopće tko sam ja. Je li joj Ethan rekao da bi se trebao oženiti

sljedećeg mjeseca? Je li joj rekao da smo jutros razgovarali telefonom i da mi je rekao kako broji sekunde do trenutka kad će me moći zvati svojom ženom? Zna li ona da se Ethan nikada ne želi tuširati bez mene kad prespavam u njegovu stanu? Je li joj rekao da su plahte na kojima ju je upravo jebao dar koji nam je moja sestra darovala za zaruke?

Zna li ona da je Ethan plakao kad sam prihvatila njegovu prosidbu?

Ona to sigurno ne zna, jer ne bi odbacila vezu s čovjekom koji me više impresionirao u jedan sat nego Ethan u četiri godine.

poglavlje 2

sada

Naš se brak nije urušio. Nije se iznenada raspao.

Bio je to puno sporiji proces.

On je *splašnjavao*, ako baš hoćete.

Nisam čak ni sigurna tko je za to najviše kriv. Na početku bili smo snažni. Snažniji od većine; u to sam uvjerena. Ali tijekom posljednjih nekoliko godina, oslabili smo. A najneugodnije od svega u vezi s tim je to kako se vješto pretvaramo da se ništa nije promijenilo. Mi o tome ne razgovaramo. Po mnogočemu smo slični, a jedna od sličnosti jest naša sposobnost da izbjegavamo ono što treba najviše pozornosti.

U našu obranu moram reći da je teško priznati da bi braku mogao biti kraj kad ljubav još uvijek postoji. Ljudi imaju sklonost vjerovanju da brak prestaje samo kad je ljubav izgubljena. Kad ljutnja zamijeni radost. Kad prijezir zamijeni sreću. Ali Graham i